

مسیح به عنوان عید خیمه ها
و به عنوان روح جاری از ایمانداران
چون نهر های آب زنده

خواندن متون مقدس: یوحنا ۷: ۲، ۳۷-۳۹؛ لاویان ۲۳: ۳۹-۴۳

۱. ما می توانیم از مسیح به عنوان عید خیمه ها مسرت ببریم - یوحنا ۷: ۲؛ لاویان ۲۳: ۳۹-۴۳:

آ. عید پسخ نشانگر مسیح به عنوان آغاز بازخرید خدا به طور قضایی است، و عید خیمه ها نشانگر مسیح به عنوان تکمیل نجات کامل خدا به طور ارگانیکی می باشد - یوحنا ۶: ۴؛ ۷: ۲؛ لاویان ۲۳: ۵، ۳۴.

ب. خدا عید خیمه ها را مقدر کرد تا فرزندان اسرائیل به یاد آورند که چگونه اجدادشان در سرگردانی خود در بیابان در خیمه ها زندگی می کردند. کلمه «خیمه ها» در عنوان عید خیمه ها حاکی از اندیشه یادبود است - تثنیه ۱۶: ۱۳-۱۵.

پ. گرد هم آمدن آنها برای این عید جهت پرستش خدا و مسرت بردن از محصول خود از سرزمین نیکو، یک تصویر واقعی از ممزوج شدن است.

ت. واقعیت عید خیمه ها، زمان مسرت بردن در یادبود چگونگی تجربه ما از خدا و چگونگی زیستن خدا با ما است.

ث. مسرت ما از مسیح امروز به عنوان عید خیمه ها، در آمدن جمعی ما با هم برای ممزوج شدن جهت مسرت بردن از غنای مسیح به عنوان محصول سرزمین نیکو، به ما یادآوری می کند که هنوز در بیابان هستیم و باید وارد استراحت اورشلیم نو شویم، که خیمه [مسکن] جاودان است - مکاشفه ۲۱: ۲-۳.

ج. اورشلیم نو که مسکن خدا نامیده می شود، برای غلبه کنندگان در مرحله اول از اورشلیم نو است تا به یاد آورند که چگونه آنها نیز در خیمه ها زندگی کرده، بر روی زمین به عنوان بیگانه و غریبه زندگی می کردند و چشم به راه مسکن جاودان، آن شهر بنا شده توسط خدا، سکونتگاه متقابل خدا و انسان بودند - عبرانیان ۱۱: ۹-۱۰، ۱۳:

۱. اگر بخواهیم در قدم های ایمان ابراهیم گام برداریم، باید زندگی مذبح و خیمه را زیست کرده، مسیح را به عنوان حیاطمان و کلیسا را به عنوان زندگیمان برگیریم - رومیان ۴: ۱۲؛ عبرانیان ۱۱: ۹؛ پیدایش ۱۲: ۷-۸؛ ۱۳: ۳-۴، ۱۸:

(آ) بنا کردن یک مذبح بدین معناست که زندگی ما برای خداست، خدا زندگی ماست، و معنای زندگی ما خداست - خروج ۴۰: ۶، ۲۹؛ مزامیر ۴۳: ۴۴؛ لاویان ۱: ۳، ۹.

(ب) سکونت ابراهیم در یک خیمه شهادت می داد که او به دنیا تعلق نداشت بلکه زندگی یک غریب [ساکن موقت] را بر روی زمین داشت. برپا کردن یک خیمه، ابراز و اعلامی است که ما متعلق به این دنیا نیستیم، که به کشوری دیگر تعلق داریم - عبرانیان ۱۱: ۱۰-۹، ۱۶-۱۵.

۲. به عنوان نسل حقیقی ابراهیم (غلاطیان ۳: ۷)، ما باید مسافرانی بر روی زمین بوده، مثل او خیمه خود را حرکت دهیم و برپا کنیم (عبرانیان ۱۱: ۹، ۱۳؛ ۱ پطرس ۲: ۱۱).

۳. پس از اینکه ابراهیم مذبح اول خود را بنا کرد (پیدایش ۱۲: ۷)، مذبح دوم را بین بیت-ئیل و عای که در تضاد با یکدیگر قرار دارند، بنا نمود (آ. ۸):

(آ) «بیت-ئیل» به معنای «خانه خدا» و «عای» به معنای «توده ای از خرابه» است.

(ب) در چشم فراخوانده ها، فقط بیت-ئیل، [یعنی] زندگی کلیسایی، ارزش-دار است؛ همه چیز دیگر توده ای از خرابه است.

۴. ابراهیم شکست های خود را داشت، و ترک مذبح و خیمه بود. لیکن، با او یک بازیابی بود، و بازیابی، موضوع برگشتن به مذبح و خیمه با خواندن نام خداوند است - آ. ۹-۱۰؛ ۱۳: ۳-۴؛ رومیان ۱۰: ۱۲-۱۳؛ ۱۲: ۱-۲.
۵. عاقبت، خیمه ابراهیم در حبرون مکانی شد که او آنجا با خدا مشارکت داشت و جایی بود که خدا می توانست با او مشارکت کند - پیدایش ۱۳: ۱۸.
۶. خیمه ابراهیم با مذبحی که توسط او بنا شده بود، حاکی از مسکن شهادت بود با مذبحی که توسط فرزندان اسرائیل بنا شد - خروج ۳۸: ۲۱.
۷. ابراهیم، یک بیگانه و غریب، « مترقب شهری بانیاد بود که معمار و سازنده آن خداست » - عبرانیان ۱۱: ۹-۱۰، ۱۲-۱۶.
۸. خیمه ابراهیم، مینیاتوری از اورشلیم نو بود، خیمه نهایی، مسکن نهایی خدا - پیدایش ۹: ۲۶-۲۷؛ ۱۲: ۸؛ ۱۳: ۳؛ ۱۸: ۱؛ مکاشفه ۲۱: ۲-۳.
۹. همانطور که ما در «خیمه» زندگی کلیسای زندگی می کنیم، منتظر تکمیل نهایی آن هستیم - «خیمه اجتماع» نهایی، اورشلیم نو - ۱ تیموتائوس ۳: ۱۵؛ لایوان ۱: ۱؛ عبرانیان ۱۱: ۱۰.
- چ. عید خیمه ها، مسرت از اورشلیم نو است، که اول به عنوان نوبر در پادشاهی هزاره به عنوان پادشاه برای غلبه کنندگان تکمیل می شود و سرانجام در آسمان نو و زمین نو به عنوان مسرت کامل از نجات کامل خدا برای همه ایمانداران کامل شده تکمیل می گردد.
۲. از طریق و در رستاخیزش، مسیح به عنوان آدم آخر، روح حیات بخش شد تا حیات افاضه کند و در ایماندارانش وارد شود تا به عنوان نهرهای آب زنده به بیرون جاری شود - یوحنا ۷: ۳۷-۳۹؛ مکاشفه ۲۱: ۶؛ ۲۲: ۱۷.
- آ. روح حیات بخش، روح تکمیل شده است، تکمیل شدن خدای سه-یکتای فرآیند و تکمیل شده - ۲ قرنیتان ۳: ۱۷-۱۸؛ غلاطیان ۳: ۱۴؛ فیلیپیان ۱: ۱۹؛ ۱ روح تکمیل شده، خدای سه-یکتا پس از عبور کردن از فرآیند مجسم شدن، زندگی انسانی، مصلوب شدن، و رستاخیز است - یوحنا ۷: ۳۹.
- (آ) فرآیندی که خدای سه-یکتا طی کرد تا تبدیل به آن روح شود، یک موضوع اقتصادی و نه ذاتی است - ۱: ۱۴؛ عبرانیان ۹: ۱۴؛ ۱ قرنیتان ۱۵: ۴۵ ب.
- (ب) «فرآیند شده» به مراحل اشاره دارد که خدای سه یکتا در اقتصاد الهی طی کرده است؛ «تکمیل شده» نشان می دهد که فرآیند به کمال رسیده است. و «روح تکمیل شده» دلالت بر این دارد که روح خدا فرآیند شده و به روح تکمیل شده تبدیل شده است - یوحنا ۷: ۳۹.
۲. قبل از اینکه خداوند عیسی مصلوب شود و رستاخیز کند، روح تکمیل شده «هنوز عطا نشده بود [نبود]» - آ. ۳۹:
- (آ) روح خدا از آغاز بود (پیدایش ۱: ۲)، ولی آن روح به عنوان «روح مسیح» (رومیان ۸: ۹)، «روح عیسی مسیح» (فیلیپیان ۱: ۱۹)، در زمان یوحنا ۷: ۳۹ «هنوز عطا نشده بود [نبود]»، زیرا خداوند عیسی هنوز جلال نیافته بود.
- (ب) خداوند عیسی وقتی که رستاخیز کرد جلال یافت، و از طریق این تجلیل، روح خدا به روح عیسی مسیح مجسم شده، مصلوب، و رستاخیز کرده تبدیل شد - لوقا ۲۴: ۲۶؛ فیلیپیان ۱: ۱۹.
- (پ) آدم آخر، که مسیح در جسم بود، در رستاخیز روح حیات بخش شد؛ از آن زمان، روح عیسی مسیح دارای هر دو عنصر الهی و انسانی است، از جمله واقعیت مجسم شدن، مصلوب شدن، و رستاخیز مسیح - ۱ قرنیتان ۱۵: ۴۵ ب؛ اعمال ۱۶: ۷؛ رومیان ۸: ۹.

۳. روح تکمیل شده به عنوان نفس مقدس، توسط پسر در رستاخیز، در شاگردان دمیده شد - یوحنا ۲۰: ۲۲:

(آ) انجیل یوحنا آشکار می کند که مسیح جسم شد تا بره خدا باشد و او در رستاخیز روح حیات بخش شد. از این رو، او در رستاخیزش خود را به عنوان روح تکمیل شده در شاگردان دمید - ۱: ۲۹؛ ۲۰: ۲۲.

(ب) این به عنوان روح است که او در شاگردانش دمیده شد. این به عنوان روح است که او می تواند در شاگردان زندگی کند و آنها را قادر سازد که توسط او و با او زندگی کنند و او می تواند در آنها بماند و آنها را قادر سازد تا در او بمانند - آ. ۲۲: ۱۴؛ ۱۹: ۲۰-۱۵؛ ۴-۵.

(پ) مسیح که خود را در شاگردانش دمید، روح حیات بخش است - ۱ قرننیا ۱۵: ۴۵. ب. روح حیات بخش، روح مرکب است که نمادش مرهم مسح مرکب با ترکیباتش است - خروج ۳۰: ۲۵-۲۳؛ ۱ یوحنا ۲: ۲۰، ۲۷:

۱. روغن زیتون نشانگر روح خدا با الهیت است.

۲. مَر نشانگر مرگ نفیس مسیح است.

۳. دارچین نشانگر شیرینی و تأثیرگذاری مرگ مسیح است.

۴. نیشکر نشانگر رستاخیز نفیس مسیح است.

۵. سَلِیْخَه نشانگر قدرت دفع کننده رستاخیز مسیح است.

پ. روح حیات بخش، خداوند روح است، مسیح پنوماتیک، برای دگرگونی سوخت و سازی ایمانداران و برای رشد و بناسازی بدن مسیح - ۲ قرننیا ۳: ۱۷-۱۸؛ ۱ قرننیا ۳: ۶، ۹، ۱۲؛ افسسیان ۴: ۱۶.

ت. زندگی عادی مسیحی به شناخت و تجربه ما از آن روح بستگی دارد؛ بدون اینکه مسیح روح حیات بخش باشد، ما نمی توانیم چیزی از خدا را در اقتصادش تجربه کنیم - ۱ یوحنا ۵: ۶؛ یوحنا ۱۶: ۱۳؛ ۱ قرننیا ۱۵: ۴۵؛ ۲: ۱۰؛ ۶: ۱۷.